

VITEN \vee \neg VITEN

Hva vil det si å vite noe? Hva er de nødvendige og tilstrekkelige betingelsene for kunnskap? Er standardene for kunnskap moderate, eller er de høye og bare sjelden tilfredstilt? Varierer standardene med kontekst? Kort sagt, hvor mye vet vi? Og kan vi i det hele tatt vite noe?

Disse spørsmålene har blitt stilt i mange ulike former opp gjennom filosofihistorien, men slutter ikke å være aktuelle. I dette nummeret, som har temaet *viten*, dreier kanskje overraskende mange av artiklene seg om spørsmål knyttet til skeptisisme. Denne tilsynelatende lite attraktive posisjonen, som konkluderer med at vi vet svært lite eller ingenting, synes vanskelig å utelate fra den filosofiske debatten. Descartes' onde demoner, feilbarlige sanser og drømmer har nemlig fått selskap av hjerner på tank, forklede dyr og lotterier. Selv om bare få filosofer går inn for den skeptiske konklusjonen, blir altså argumenter som peker i den retningen likevel ofte tematisert i samtidig erkjennelsesteori.

Artiklene som presenteres her eksemplifiserer noen av de ulike posisjonene dette feltet muliggjør. Heine Holmen argumenterer for en semantisk motivert skeptisisme og viser hvordan skeptikeren kan behandle noen av innvendingene hun gjerne blir møtt med. Torfinn Huvenes vurderer to skeptiske argumentative strategier opp mot hverandre, vel å merke uten å gå inn for posisjonen som sådan. Knut Olav Skarsaune gir skeptikeren feil og hevder at standardene for kunnskap er moderate og invariante. Magnus Aardal ser på hvorfor Wittgenstein mente at Moores berømte påstand om at han visste at han hadde hender var å gi skeptikeren lillefingeren. Terje Sparby tar utgangspunkt i Hegels *Åndens fenomenologi* og argumenter for intet mindre enn absolutt viten.

I intervjudelen kan du lære om vinens filosofi av Barry Smith, få et tretrinns program for filosofisk flygning av John MacFarlane og et innblikk i Christel Fricke's tanker rundt metaetikk.

God lesning!

Kristin Selmer
Redaktør